

Rıfat Ilgaz

B Ü T Ü N E S E R L E R İ

*Bacaksız
Paralı Atlet*

ÇOCUK ROMANI

BİRİNCİ BÖLÜM

Alfabe dersinin ortalarına doğru, sınıfın kapısı vurulmadan ardına kadar açıldı. İlk okul müdürü göründü kapıda. Müdürün arkasındaki kadın öne geçince, Fesleğen Sokağı'nda oturan tüm öğrenciler duyulur duyulmaz bir sesle mırıldandılar:

«A!.. Şefikanım Teyze!»

Arkasında da oğlu, Ferit Derler... Bacaksız şaşırmişti. Ferit'in paralı bir okula yazılacağını duymuştu. Ne olmuştu da buralara düşmüş bu Kırkyalan Ferit?

Bacaksız bunları düşünürken Ferit sanki çağrılmış gibi geldi geldi, Bacaksız'ın sırasının önünde durdu. Bunu gören müdür, Bacaksız'a:

«Kalk!» dedi, «Al çantanı! Oraya Ferit Derler oturacak!»

Bacaksız, bu tepeden inme buyruğa kızmıştı ama, kendisini kaldıran müdürdü, öğretmen değildi. Anlamazlıktan gelmeye kalkıştı:

«Ben mi?»

«Başka kim olacak! Sen!»

«Ben Hasan'dan ayrılmam, Öğretmen'im!»

«Öyleyse Hasan da kalksın! İkiniz de şu ar-

kadaki sırada oturacaksınız.»

Gösterdiği sırada Erol'la Gürol oturuyordu. Kardeş çocuklarıydılar.

Müdür bu kez de onlara döndü:

«Kalkın!» dedi. «Alın çantalarınızı.»

Pencerelerin önünde dikilen öğretmen Haydar Aybekler, kendisine danışmadan sınıfı alt üst etmeğe kalkışan müdüre ters ters bakıyordu.

«Haydar Bey,» dedi müdür, «Şefika Hanımefendi benim komşumdur. Oğlu Ferit'i az kaldı Güneş Okulu'na yazdıracaklardı. Ben, 'yavruyu uzaklara göndermenin ne gereği var,' dedim. Rica ettim kendilerinden...»

Başının sık sık ağrımaması için arkalı çocuklardan pek hoşlanmayan Haydar Aybekler, müdüre de hoş görünmek istedi:

«Pek doğru, efendim,» dedi. «İsabet buyurmuşsunuz.»

«Oraya, Güneş Okulu'na yazılmak için ödenecek paranın birazını Okulu Koruma Derneğimize bırakırlarsa, hem okulumuz kalkınır, hem de...»

«Pek doğru söylüyorsunuz Müdür Bey...»

Çantaları ellerinde bekleyen Erol'la Gürol, bu tatlı konuşmalardan yararlanarak he-

men Bacaksız'la Tomruk Hasan'ın boşalttığı sıraya çöküvermişlerdi.

«Kalkın!» diye gürlledi müdür. «Sizin için boşaltmadım orasını ben. Geç oğlum Ferit, otur önce sen... Senin yanına da... Dur bakayım... Temiz, terbiyeli bir...»

Gözü sınıfın en boylu poslu kızı olan Zühal'e kaymıştı. Aybekler, ona öğretmen yardımcılığı görevini yüklemişti. Bütün çocuklar onun sözünden çıkmazdı. Ama müdürün gözü tutmamıştı onu nedense. Belki üstünü başını gereği kadar yeni, gösterişli bulmamıştı.

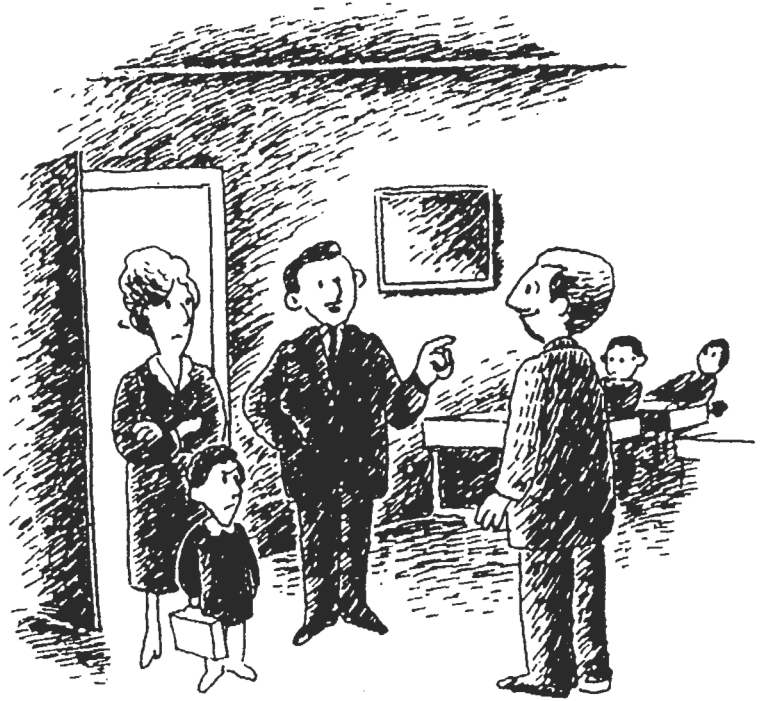
«Haydar Beyciğim, şöyle giyimli, üstü başı biçimlice... Aile terbiyesi düzgünce...»

«Anladım efendim... Öylesi pek bulunmaz buralarda... Altan var, babası Balıkpazarı'nın oralarda... Şey işlerinde... Ayrıca Hal'de de... Bakın... Altan Altıparmak... Şu öğrenci... Üstü başı temiz.»

«Kalksın,» dedi, «bir göreyim.»

Pamuk Altan, konuşmaları dinlediği için iki ayağını birden yere vurarak dikilivermişti.

«Sen misin? Çok güzel... Evet, üstü başı da temizce... Eh, fena değil. Al çantayı bakayım, sen şuraya... Ferit Derler de sağ başa... Geç evladım.»

Bacaksız'ın yanından kaldırdığı öğrencinin kasabın oğlu olduğunu anımsar gibi olan müdür, Hasan'a sordu:

«Sen Temiz Kasap'ın oğlusun, değil mi?»

Biraz geç de olsa anımsadığına sevinen Tomruk Hasan:

«He ya,» dedi, «gasabın oğluyum. Temiz Gasap var ya yokuşun dibinde...»

Müdür, ayrıca Haydar Aybekler'in ona özel ders verdiğini de anımsamıştı.